

gotes de pluja en cada fulla de gerani, en el tronc del saule o en els dits del xiprer. Com els passos lents que dibuixen el perfil de les hores.

Escriu perquè escriure és viure, comprendre, imaginar, contemplar amb els ulls de la ingenuïtat el que ens ofereix la vida: els primers mots del nen, el vol oscil·lant de les foges, els tamarius florits. I assumir el dolor i la soledat que ens agombolen.

Escriu per escoltar el temps i per sentir el silenci, per plantejar-me interrogants eternals que mai no sabré respondre, perquè accepto la fugacitat de l'instant, l'atzar que ens escomet i el risc de viure.

Escriu perquè estimo les paraules, les preservo en cada vers, les vetllo en cada ratlla, i elles em preserven del glaç i el desert de les hores. Perquè estimo el seu dring quan em parlen de terres, de llum, de les ombres del viure i de la por de morir. Perquè m'ensenyen a construir el que sóc i el que penso, el que sento i el que visc. Perquè són les paraules les que donen forma a l'univers i el justifiquen.

Escriu perquè em sé efímera, com les fulles d'hivern que transiten sense nord pels camps i pels carrers, com el perfume dels jacints que s'esvaeix en l'aire del jardí. Perquè sempre m'acompanya la fragilitat del cos, del rostre i de les mans.

Escriu per expressar-me sense dir-me, per explorar horitzons que desconec, per teixir amb el fil de les paraules el pensament del cos, de la veu i de la terra.

No escriu per lluitar contra l'oblit, sinó per combatre el no-res, que és la por i és el buit i és el silenci estèril.

Escriu perquè espero el desgel que arriba amb les paraules.

Escriu per existir.

M. Rosa Font i Massot

Escriure per comunicar

L'escriptura, en el meu cas, neix d'una necessitat, d'un desig profund. Jo escriu per comunicar i per crear històries vives. M'interessa més emocionar el lector que entretenir-lo simplement. Ara bé, considero que el sentiment ha de passar pel sedàs de la tècnica. Crec que les dones escrivim amb l'objectiu de construir històries des de perspectives diferents. No ens fa angúnia reconèixer l'efecte balsàmic i terapèutic de l'acte d'escriure. Ens interessa aprofundir en la psique, obrim possibilitats de reflexió i de sensibilitat més directes. Personalment, quan escriu m'importa tot: les paraules, l'estructura, el ritme narratiu, el to; però, perquè una història m'interessi, primer m'ha de captivar a mi. Si em bellugo dins el món de la poesia, dono predomini al ritme i a les idees que vull expressar. Penso que en tots els gèneres és bàsic dominar el llenguatge i la tècnica, per tant, procuro aplicar la racionalitat que la distància narrativa requereix. La passió d'escriure és com la de viure: pot conviure amb altres, encara que acaba essent la més exigent.

Les dones que escrivim hem heretat una cultura produïda per homes amb «fortuna i educació», com deia Maria Aurèlia Capmany, on s'han silenciats moltes veus, des d'Hildegarda de Bingen fins a Simone Weil. Això hauria de ser una anècdota, però ha deixat llast en molts aspectes. Si bé és cert que hem trencat tòpics com el de la fragilitat o de la passivitat, tenim més dificultats que els homes per aconseguir aquella «cambra pròpia» que reclamava Virginia Woolf. El món dels crítics és aclaparadorament masculí i escriptors com Teresa Pàmies han hagut d'esperar molts anys a ser reconegudes pel poder polític. Per a mi és més important el reconeixement del lector, perquè l'amor sempre neix entre éssers que es troben en les mateixes condicions.

Núria Esponellà